

Олійник А.В., здобувач вищої освіти
першого (бакалаврського) рівня,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Ланцедова Ю.О., к.ю.н., доцент

ПРАВООХОРОННА ДІЯЛЬНІСТЬ НА СУЧАСНОМУ ЕТАПІ ДЕРЖАВОТВОРЕННЯ

В нашій державі, – реформа державної служби в правоохоронній сфері відображає заходи з удосконалення управління та відповідає загальним напрямкам реформування, які мають місце в ЄС [1, с. 13-15]. Правове регулювання цієї діяльності базується на положеннях конституцій країн-членів ЄС, що регламентують: право доступу громадян до державної служби; основи організації та діяльності публічної адміністрації; повноваження вищих органів державної влади у правоохоронній сфері; принципи здійснення державної служби; обмеження та правила несумісності для державних службовців; контроль законності актів і дій державних органів і їх посадових осіб та встановлення їхньої відповідальності. Аналіз законодавства країн-членів ЄС і практики його застосування, дозволяє зробити висновок про те, що правоохоронні органи (поліція) розглядаються як «силові» структури в системі органів державної влади, суттєвою ознакою яких є застосування виключно санкціонованого державою примусу. У поліції країн ЄС зростає значення діяльності, пов'язаної з обслуговуванням населення і профілактикою протиправної діяльності. Примус за всієї значущості та необхідності застосування до правопорушника має допоміжний характер і використовується у випадках, передбачених законом стосовно діяльності правоохоронних органів, у тому числі поліції. Сфера діяльності поліції – забезпечення публічної безпеки та порядку – розуміється головним чином як спеціалізована та вузькоспеціальна, не пов'язана із солідарною відповідальністю всіх суб'єктів суспільства органів державної влади. Партнерство як система співпраці та методологія діяльності правоохоронних органів і інших державних органів, інститутів громадянського суспільства, бізнес структур, громадян у сфері забезпечення публічної безпеки та порядку є важливим напрямом міжнародного досвіду створення ефективної державної служби у правоохоронній сфері. Ця тенденція пов'язана з докорінною реорганізацією правоохоронних органів, зміною їхніх функцій. Правоохоронні органи перетворюються з державної структури, спрямованої на протидію порушенню законів, на організацію надання правоохоронних послуг населенню в широкому сенсі на ґрунті постійного контактування з ним. У зв'язку з цим співробітники правоохоронних

служб потребують глибоких етичних знань і оволодіння навичками етичної поведінки. Конструктивна взаємодія органів влади і суспільства в ЄС вказують на необхідність включення діалогових механізмів у політико-комунікативний процес. Етичність співробітників є неодмінним атрибутом поліції держави-члена ЄС і розглядається як основа її професіоналізму, а також є вкрай важливою умовою непідкупності. Поліцейська етика включена в більшість курсів на всіх етапах навчання.

ЄС виділяються такі особливості професійного виховання службовців державної служби у правоохоронній сфері: – звернення особливої уваги на права людини; – навчання поліцейській етиці у межах викладання менеджменту, що зумовлює специфіку викладання даної дисципліни в контексті управлінських знань і навичок; – викладання етики з урахуванням роботи в багатоклітинному суспільстві; 53 – широке застосування дистанційного навчання з використанням Інтернету й інформаційно-комунікаційних технологій. Велике поширення в європейській практиці одержало впровадження в процес навчання поліцейської деонтології – науки про належну професійну поведінку. Деонтологічний підхід акцентує увагу на здійсненні поліцейськими службових обов'язків з урахуванням факторів, що безпосередньо впливають на цей процес. Їх урахування не менш важливе, ніж володіння власне професійними знаннями та навичками ЄС [2, с. 105].

Слід зазначити, що законодавство та правозастосовна практика державної служби в правоохоронній сфері та її кадрове забезпечення в державах ЄС вимагають уважного вивчення. Нинішній етап розвитку державної служби в правоохоронній сфері в державах ЄС доцільно розглядати як відображення, з одного боку, процесів реформування в національних політико-правових системах, з іншого – загальноєвропейських тенденцій трансформації державного розвитку в умовах поширення ліберальних поглядів на розвиток європейської спільноти.

Література

1. Білас А.І. Правоохоронна діяльність країн Європейського Союзу: порівняльно-правове дослідження: монографія. Дрогобич: Посвіт, 2016. 228 с.
2. Білас А.І. Взаємодія правоохоронних органів України та країн ЄС: уніфікація стандартів правоохоронної діяльності. *Європейські перспективи*. 2016. № 1. С. 104–114.
3. Хамула П.І. Особливості становлення та розвитку правоохоронних органів на території України: історичний аспект. *Віче*. 2015. № 4. С. 28-31.